

Sygn. akt **VIII Gz 100/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak (spr.)

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SO Patrycja Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 roku w Szczecinie,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S. i Spółka spółki jawnej w L.

przeciwko P. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej P. P.

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie

z dnia 26 stycznia 2015 roku, sygn. akt X GC 973/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt X GC 973/14, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie nakazał pobrać od pozwanej P. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 46,80 zł (czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt groszy) wypłaconą tymczasowo z sum budżetowych Sądu, tytułem kosztów podróży świadka z miejsca zamieszkania w L. do siedziby sądu i z powrotem.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że w dniu 11 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin–Centrum w Szczecinie wydał wyrok w całości uwzględniający roszczenie powoda. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2014 roku referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – P. i Zachód przyznał świadkowi D. P. zwrot kosztów podróży w wysokości 46,80 zł w związku z dojazdem do Sądu na rozprawę w dniu 11 grudnia 2014 roku. Wskazana kwota została wypłacona świadkowi tymczasowo z sum budżetowych właściwego Sądu.

Jako podstawę prawną orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., nr 163, poz. 1398 ze zm.) oraz art. 108¹ K.p.c. Zgodnie z treścią pierwszego z powołanych przepisów kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie

kosztów procesu. Natomiast w myśl art. 108¹ K.p.c. jeżeli w toku postępowania sąd nie orzekł o obowiązku uiszczenia poniesienia kosztów sądowych lub orzeczeniem nie objął całej kwoty należnej z tego tytułu, postanowienie w tym przedmiocie wydaje na posiedzeniu niejawnym sąd, przed którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez pozwaną P. P. zażaleniem z dnia 24 lutego 2015 roku. Skarżąca wskazała, że zaskarża przedmiotowe postanowienie, kwestionując w całości prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi, że świadczeniowi przysługuje zwrot kosztów podróży, kosztów noclegu i utraconych zarobków lub dochodów, związanych ze stawiennictwem w sądzie.

Zgodnie z treścią art. 92 wyżej wskazanej ustawy zwrot wydatków, utraconego zarobku lub dochodu, wynagrodzenia i kosztów podróży przyznaje się na wniosek świadka, biegłego lub tłumacza złożony na piśmie lub ustnie do protokołu rozprawy. Wniosek o przyznanie należności, o jakich mowa w ust. 1, składa się niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu trzech dni po wykonaniu czynności, a jeżeli czynności były podejmowane na rozprawie - najpóźniej w ciągu trzech dni po rozprawie. Osoby, które nie zgłosiły żądania w tym terminie tracą prawo do przyznania im tych należności.

W przedmiotowej sprawie zostały dochowane wszelkie warunki konieczne dla przyznania świadczeniowi zwrotu kosztów podróży. Świadek złożył wniosek o zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do siedziby sądu dnia 11 grudnia 2015 roku, a zatem tego samego dnia, w którym zakończyła się czynność z udziałem świadka. Wskazać należy jednocześnie, że wyliczenie kosztów podróży dokonane przez referendarza sądowego jest w pełni prawidłowe.

Sąd Okręgowy uznaje za trafne rozstrzygnięcie Sądu I instancji wskazane w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2015 roku, jak również podziela argumentację przytoczoną przez Sąd w uzasadnieniu. Przede wszystkim Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał podstawy prawne rozstrzygnięcia oraz dokonał ich subsumpcji zgodnie z dyrektywami wykładni prawa.

Zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zastosowanie znajduje tu zatem wyrażona w art. 98 § 1 K.p.c. ogólna zasada, zgodnie z którą koszty procesu obciążają stronę przegrywającą. Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt X GC 973/14 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powódki całą kwotę dochodzoną pozwem. Oznacza to, że skarżąca, będąca w przedmiotowej sprawie stroną pozwaną, przegrała proces. Zasadne było zatem obciążenie skarżącej nie tylko kosztami poniesionymi bezpośrednio przez jej przeciwników procesowych, lecz także innymi kosztami wygenerowanymi w związku z prowadzeniem procesu, którego – co do zasady – można było uniknąć.

Sąd I instancji prawidłowo zastosował art. 108¹ K.p.c. W przedmiotowej sprawie Sąd nie miał bowiem możliwości orzeczenia o zwrocie kosztów podróży świadka w toku postępowania, gdyż postępowanie zakończyło się w tym samym dniu, w którym świadek uczynił zadość obowiązkowi uczestnictwa na rozprawie oraz w którym złożył odpowiedni wniosek o zwrot kosztów. Odroczenie wydania wyroku oraz orzeczenia o kosztach procesu ze względu na złożony przez świadka wniosek o zwrot kosztów podróży stałoby w oczywistej sprzeczności z zasadą szybkości postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że – zgodnie z art. 108¹ K.p.c. – Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie był sądem właściwym do wydania na posiedzeniu niejawnym postanowienia w przedmiocie zwrotu kosztów podróży świadka,

gdyż to właśnie przed tym sądem sprawa (z którą związane było wydanie zaskarżonego postanowienia) toczyła się w pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe należało, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzec jak w sentencji.